

ffe ved velvilligt Samarbejde mellem Regeringen og Lovgivningsmagten, føler jeg mig rigtignok overbevist om.

Naar der da bliver Spørgsmaal, om der er Udfigt til atter en Gang at kunne komme til en lojal Samvirken mellem Regeringen og Rigsdagen, saa forekommer det mig rigtignok, at Udfigterne ere temmelig mørke. Det ærede Medlem fra Møen (Bøffen) saa i det forelagte Budget, hvad han kaldte et Fredsbudget. Jeg tilstaar, at det er vansteligst for mig at finde det fredelige deri, naar man ser Provisorier som Gendarmerne opretholdte og ved, hvad der kommer bag efter i Form af Tillægsbevillinger og deslige. Det kan jo være, at det ærede Medlem har Grund til at vente noget bedre, og jeg vil oprigtig ønske ham, at han maa have Held i sine Bestræbelser. Det vilde være en Velsignelse for Landet, om vi kunde komme til saadanne Forhold, hvor Forsatningen var anerkendt, og vi kunde arbejde sammen. Jeg ser ikke, hvorledes han vil naa det, men jeg er enig med ham i, at man naturligvis kun ad Forhandlingens Vej vil kunne naa dertil. Hær synes jeg, at det var mistrofsende, naar man hørte det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) sige, at dersom man ikke greb det Budget, der var forelagt i Nar, vilde der være Udfigt til fortsat Provisoriske Narhundreder ud. Jeg synes ikke, at det lyder meget fredelig. Jeg hørte det samme sagt paa en anden Maade forleden Dag af en ivrig Højremand og stor Beundrer af Ministeriet Estrup, han sagde, at han vilde gøre ligesom Estrup, og satte en Ed paa, at han ikke vilde gaa sin Vej, saa længe der var Penge i Kassen. Naar den var tom, saa vilde han gaa og sige til Venstre: Se nu I, om I kunne gøre det bedre. Jeg tror, at der laa det samme i de Udtalelser, som kom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, han vilde blive ved dette Narhundrede ud med Provisorier, til den Tid mente han, at der vilde være Slut paa Kassen, saa maatte man have ny Skatter eller Statslaan, og saa kunde man overlade Venstre at faa Sagen i Orden. Nej, saa forekommer det mig, at de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem fra Storehedinge (S. Scavenius) i saa Henseende dog ere noget mere opmuntrende end de, der faldt fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds. Der er altid, naar det ærede Medlem fra Storehedinge taler, den Interesse ved hans Udtalelser, at han siger bestemt, hvad han vil, og samtidig anerkender, at man for at naa, hvad man vil, er forpligtet til at gøre Indrømmelser over for Modstanderne. Saa-

danne Udtalelser kom fra hans Side; han udtalte endog saa Muligheden af en Overenskomst, endog saa en Afgang af Ministeriet Estrup, naar han kun kunde forbeholde sig to Ting. Den ene var, at Parlamentarismen ikke ved Overenskomsten ad Omveje blev gennemført, thi den vilde han og hans Parti ikke ind paa, og dernæst, at Forsvarssagen, som han kaldte den, opretholdtes og gennemførtes. I saa Tilfælde vilde han, og jeg tør vel ogsaa antage det Parti, han staar saa nær, og som han har haft saa væsentlig Indflydelse i, være villige til at give Garantier. Jeg synes nu, at man med Hensyn til Spørgsmaalet om Parlamentarismen godt kunde gaa ind paa hans Fordringer; den er egentlig for saa vidt jo frafalden her i Salen, og jeg for min Part finder det saa meget lettere at gaa ind derpaa, som, naar vi først have Garantier for, at Forsatningen bliver opretholdt, saa have vi Parlamentarismen, hvordan vi saa end bære os ad. Thi Parlamentarismen er jo kun Hævdelse af den ophlyste Menings Herredømme, hvorimod Brud paa Forsatningen eller Ikke-Parlamentarisme er Herredømme af en Rikse, som vil regere paa Trods af den offentlige Mening til Fordel for specielle Interesser. Have vi Garantier for Forsatningen, saa er det min Overbevisning, at Parlamentarismen kommer af sig selv ifølge den sunde Fornuft; den findes overalt, hvor der er en Forsatning, der "opretholdes". Det andet Punkt, han vilde fastholde, var den saakaldte Forsvarssag. Ja, naar det ærede Medlem, den tidligere Kultusminister, taler om den Sag, taler han varmt, og man faar en Følelse af, at han i dette Spørgsmaal, som for Resten i hele hans Færd, handler ud af en varm patriotisk Følelse. Man føler mere Varme hos ham, end man er vant til, naar der tales om Ting, der strejfe ind paa Patriotismen og Fædrelandskærligheden, idet i Reglen den Fædrelandskærlighed, som synes at være den ledende blandt de Klasser, som regere, efter min Mening taler for meget ud af den nationale Glæde over, hvad der staar i Forbindelse med Universitetet, Akademier og lærde Institutioner og for lidt ud af virkelig Kærlighed til det hele Folk, og til de Gjendommeligheder, der præge det Folk, som bestaar ikke alene af de lærde Klasser, men ogsaa af det arbejdende Folk og særlig Landbrugsfolket. Naar det ærede Medlem fra Storehedinge taler, føler jeg mere Varme og Kærlighed til det hele Folk, naar det giver sig til Rende ikke alene i de akademiske Egne men ogsaa gennem hele dets Tilværelse, og jeg har en Følelse af, at han tror paa sin Forsvarssags Rigtighed. Men han burde saa og-